

Moje diplomová práce nese název Motivy smrti v barokní poezii, s podtitulem Interpretace motivů smrti a zmaru ve vybraných dílech barokní literatury.

Zaměřila jsem se na barokní funerální lyriku a pokusila se na vybraných dílech manifestovat hlavní znaky tohoto druhu poezie.

Hledala jsem nejčastější motivy související se smrtí a umíráním, tedy motivy a pocity zmaru, marnosti, zásvětí, dále pak s tím související touhy po nebeském životě a s tím spjaté pocity strachu tehdejších lidí, strachu z utrpení a pekelných muk.

Barokní autoři jsou ve svých líčeních velice naturalističtí. Velice barvitě popisují muka, která na člověka čekají, jestliže nežije v souladu s božími zákony. Nesmíme zapomínat také na to, že texty byly doplňovány i obrazovými cykly a hudební složkou, takže útočení na všechny smysly bylo komplexní.

Vycházela jsem z Generační periodizace českého baroka, studie, jejímž autorem je V. Černý. Je nutné si uvědomit, že nemůžeme vnímat baroko jako celistvý celek, je nutné od sebe určitá období vydělit. V. Černý uvádí, že trvá-li například naše baroko přibližně od roku 1620 do roku 1740, uplatní se v jeho procesu přinejmenším pět postupných lidských pokolení, a každé je jiné a poslední se jistě velmi nepodobá prvnímu; všechny sdílejí jistý společný fond názorů a stanovisek, citových vznětů a reakcí, volních proudů, cílů, ideálů, představ o lidském dobru a o smyslu života, prostě sdílejí se společně na tom, co můžeme beze strachu z obvinění platónského realismu nazvat kulturní barokní podstatou; ale ne všechny činí to stejným způsobem a stejnou měrou, ne všechny uplatňují a vysoce oceňují v rámci baroka tytéž barokní životní a kulturní hodnoty. Barokní styl v nich ve všech sice trvá, ale i žije, tedy mění se a zároveň se i vysiluje. 1

Jako iniciální roky barokní epochy chápe V.